

Panufție

Travesti

Un maimuțoi ce-n pomii înalți de lângă sat
Cu trupa, de o vreme, stabil s-a așezat,
Umbla cu furțișaguri în casele vecine,
Subtilizând mâncare din frigidere pline.
Intră pe o fereastră rămasă descuiată
Și îmbătat de-arome, cu mult tupeu, pe dată,
A înhățat o oală ce clocotea pe-o plită,
Vărsând pe el un litru de apă opărită.
A alergat acasă cuprins de umilință,
Dar după-o perioadă de cruntă suferință,
A observat că zona rămase fără blană,
Având în aparență o formă mai umană.
A prins din zbor ideea și ca lovit de bici,
Fugi din nou în urbe și a furat un brici,
Își rase toată fața, ba-și puse și o bască,
Dorind să dobândească o formă omenească.
Plecă apoi pe stradă, plimbându-se agale,
Purtând cămașă albă și ghete cu paftale,
Convins că dobândise statut de cetățean,
Dar întâlni un câine, un dog alsacian,
Ce mirosise grabnic această mascaradă,
Fiindcă maimuțoiul uitase că-are coadă...

Morala 1

Chiar de obrazu-și rade cu brici și lame noi,
Un maimuțoi obraznic, rămâne maimuțoi!

Morala 2

Maimuța tupeistă cu haine de la „Prada”,
Ar vrea să urce-n funcții, dar o trădează coada!

Morala 3

Un politruc cu vile și rentă nesimțită,
Rămâne, în esență, maimuța opărită!

Evoluție pe verticală

Fiindcă Domnul m-a făcut biped
Și m-am născut, urlând, în pielea goală,
Eu îl ascult și de aceea cred,
Că vrea să am alura verticală.

Ca mic copil, de mamă alăptat,
Stângaci și cu puterile mai slabe,
La început, de-a bușilea-am umblat...
Dar nu am mers nicicând în patru labe.

Matur, în viață, când am dat de greu,
Muncind pentr-un patron nesățios,
Chiar și flămând, am refuzat mereu,
Ca sluj să fac, să mi se dea un os.

O viață ca de câine eu am dus,
Luptând cu animalele de pradă,
Dar nu am fost un maidanez supus...
Ci-am refuzat mereu să dau din coadă.

E greu ca drept să fii, ca un arac,
Când datoriile în spate se adună,
Dar stoic, eu înghit diclofenac
Și latru drept și-nsingurat, la lună!

Evoluție?

O larvă, suferind o transformare,
Evoluă în pupă, cu speranță;
Să fie fluturaș, cu eleganță,
Să zboare zi de zi, din floare-n floare.

Din sacul său, privea de la distanță,
Cum se reflectă razele de soare,
Din cerul cel albastru, de cicoare
Și auzea acorduri de romanță.

Când înserarea și-a lăsat cortina
Și-n jur amirosea a mere coapte,
Căzu peste speranțe ghilotina

Și-un cor amar de plânsete și șoapte...
Căci pupa ce visa mereu lumina,
S-a transformat în fluture de noapte!